

selvstændighed, bestræbte sig på ad andre veje at bevare sin indflydelse over det pågældende område.

Præsident Nkrumah udtrykte sig anerkendende om generalsekretær Hammarskjölds behandling af „en yderst vanskelig opgave“, men krævede en ny FN-kurs i Congo; FN kunne ikke opretholde lov og orden i Congo og samtidig indtage en neutral position mellem landets lovlige myndigheder, nemlig statschefen, præsident Kasavubu og premierminister Lumumba, og illegale myndigheder, men måtte stille sin autoritet bag Congos lovlige styre og garantere Congos territoriale integritet.

Han udtalte, at Congo er et afrikansk problem, som kun kan løses af afrikanere, og foreslog, at FN skal delegere sine funktioner i Congo til de uafhængige afrikanske stater, især sådanne, som har stillet militære kontingenter og materiel til rådighed i Congo.

Disse militærstyrker foreslog han underlagt en afrikansk fælleskommando, der skulle være ansvarlig over for sikkerhedsrådet, medens alle ikke-afrikanske tropper skulle trækkes tilbage fra Congo; endvidere måtte der gives FN-styrken klar instruktion om at understøtte Congos lovlige styre, hvis autoritet over hele Congo burde anerkendes.

Congos nationale styrker måtte reorganiseres og uddannes, medens alle andre væbnede styrker i Congo, herunder i Katanga, måtte afvæbnes.

Al finansiel og teknisk assistance til Congo burde kanaliseres gennem FN og alene ydes i samarbejde med den lovlige congolesiske regering. Med henblik på kontrol heraf skulle sikkerhedsrådet udpege en komité bestående af uafhængige afrikanske stater.

Præsident Nkrumah afviste endvidere enhver tanke om at gøre Congo til et formynderskabsområde.

Den sydafrikanske Union måtte anmodes om at overdrage mandatet over Sydvestafrika til FN, og hvis Den sydafrikanske Union var ude af stand til at acceptere dette, burde FN's næste generalforsamling tage skridt til at bringe mandatet til ophør og gøre territoriet Sydvestafrika til et formynderskabsområde. Administrationen af Sydvestafrika burde herefter overdrages til en komité bestående af de uafhængige afrikanske stater.

I humanitetens interesse måtte alle nationer i fællesskab tage skridt til at bringe det umenneskelige barbari i Den sydafrikanske Union til ophør. Han omtalte i denne forbindelse de foranstaltninger, Ghana havde truffet med dette formål for øje, bl. a. boycot af sydafrikanske varer.

De portugisiske kolonier i Afrika, hvor tilstandene var endnu slettere end i Den sydafrikanske Union, havde formelt status som integrerende dele af Portugal, men Afrika kunne aldrig blive en udvidelse af Europa, og under henvisning til Den nordatlantiske Traktat erklærede præsidenten, at der påhvilede NATO-landene en særlig forpligtelse til at lægge pres på Portugal for at bevæge det til at give de portugisiske kolonier samme uafhængighed, som NATO-lande havde givet deres tidligere kolonibesiddelser.

Han fandt, at forhandling var den eneste udvej i Algier, og følte sig overbevist om, at uanset hvad der var sket i Algier, ville det være muligt for den franske regering og den algeriske nationalistregering at mødes ved forhandlingsbordet på lige fod. Ligesom om Portugals afrikanske kolonier betonedes han, at Algier var og ville forblive afrikansk.

Efter nogle bemærkninger om nedrustningsproblemet i almindelighed udtalte præsident Nkrumah, at Afrika måtte søge at beskytte sig mod virkningerne af en eventuel atomkrig, og i dette øjemed måtte stater, der har atomvåben, afskæres fra at besidde baser på afrikansk territorium; dette var en af hovedårsagerne til, at Ghana indtog det standpunkt, at ingen afrikansk stat burde indtræde i alliancer af militær karakter med nogen ikke-afrikansk magt, og han udtrykte håb om, at atommagter, som p. t. har baser i Afrika, frivilligt ville opgive disse. Videre foreslog han, at alle atommagter skulle træffe aftale om ikke at inddrage Afrika i deres atomkrigsplanlægning.

Frankrigs atomforsøg i Sahara fandt han var en provokation mod Afrika, og under henvisning til, at Frankrig kun var i stand til at iværksætte disse forsøg i kraft af den militære hjælp, det modtog fra andre lande, gav han udtryk for, at Frankrigs allierede kunne gøre en større indsats end hidtil for at bevæge den franske regering til ikke at genoptage atomforsøgene.

Sovjetunionens ministerpræsident *Nikita Khrushchev* beskæftigede sig i sit indlæg